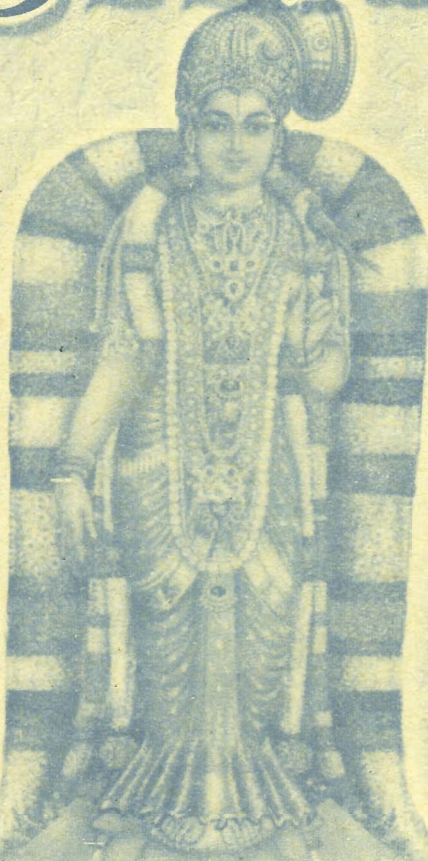

ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச் செய்த

திருப்பாவை

THIRUPPAVAI

PUBLISHED BY :

SRI LAKSHMI SARAS MARUTHI TRUST

முன்னுரை

ஆண்டாள் இயற்றியுள்ள திருப்பாவையை ஆங்கிலத்தில் பாடல்களாக அந்தந்த பாசுரங்களில் ஆண்டாள் எடுத்துக்காட்டியுள்ள தாற்பர்யங்களை அப்படியே ஆங்கில பாடல்களில் தெரியும்படி வைகுண்ட வாசி சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார் ஸ்வாமி இயற்றியுள்ள 30 ஆங்கில பாடல்களையும் அது சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புகளையும் இந்த சிறிய மலரில் தந்திருக்கிறோம். ஆண்டாளின் திருப்பாலையின் மூல தமிழ் பாசுரங்களையும் தந்திருக்கிறோம்.

இப்படிப்பட்ட ஆங்கில பாடல்கள் எதற்கு? என்ற கேள்வி பிறக்கலாம். "கோதைத் தமிழ் ஐயந்தும் ஐந்தும்" அறியாத மாண்டரை லையும் சுமப்பதும் வம்பு" என்ற பிரசித்தி பெற்ற ஒரு வசனம் உண்டு. தமிழ்ப்பாஷையே தெரியாத அன்பர்கள் இந்த திருப்பாலையின் சாரத்தை எப்படி புரிந்து கொள்ள முடியும். நம் பாரத தேசத்திலேயே மற்ற தென் மாநிலங்களில் உள்ளவர்களும், வட மாநிலங்களில் உள்ளவர்களும் தமிழ் தெரியாதவர்களே வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதைத் தமிழ் என்று சொல்லி இருப்பதால் வேதங்கள் காட்டிக் கொடுக்கும் இரகசிய தத்துவங்களை எல்லோரும் அறிய வேண்டும் என்று அதனால் மோட்சத்திற்கு உபாயமான பகவான் ஸ்ரீ மந் நாராயணனின் திருவடிகளை எல்லோரும் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் இந்த ஆங்கில பாடல்களையும், ஆண்டாளின் திருவுள்ளப் பாங்கு படி, எல்லோருக்கும் புரியும்படியும் காட்டி இருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய சரீரம், சரீரத்திற்குள் இருக்கும் ஆத்மா, ஒவ்வொரு ஆத்மாக்களுக்குள்ளும் உறையும் சர்வேஸ்வரன், அவனுடைய பரதத்வம், அவனை அடையும் உபாயம் அந்த சாதனத்தினால் நமக்கு கிடைக்கும்

நற்பயன் எல்லாமே திருப்பாவையில் ஆழமாக பதிந்து கிடக்கிறது. இந்த சர்வேஸ்வரனை நாம் அடைய முடியாமல் தடுக்கும் நம்முடைய கர்ம வினைப் பயன்கள் சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என்று இரு வகைப்படும். இவை இரண்டையுமே பகவானுடைய திருநாமங்களை வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க இந்த ப்ராப்தி விரோதிகள் கழிந்து ரஜஸ் தமஸ்கள் தலைசாய்ந்து நமக்கு நற்கதி கிடைக்கும் என்பது ஆண்டாளின் திருவுள்ளம். அந்த பரமனை "ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்" என்றும், மாயன் என்றும், "வடமதுரை" மைந்தன் என்றும், "கேசவன்" என்றும் பலவிதமாக திருநாமங்களால் அர்சித்து, அந்த பரமனேதான் நமக்கு சாதனமும், நற்பயன் என்று, திரு மந்திரத்தின் அர்த்த விசேஷங்களையும், அர்த்த பஞ்சக விசேஷங்களையும் நமக்கு ஆண்டாள் காட்டிக் கொடுக்கிறார். சேதனர்கள் உஜ்ஜ்விக்க இதற்கு மேல் நமக்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் எதுவும் இல்லை ஆதலால் இந்த ஆங்கில பதிப்பு, இதைப் படிக்கும் அன்பர்களுக்கு நற்கதியை காட்டிக் கொடுக்கும் கைவிளக்காக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த ஆங்கில பாடல்களை இயற்றிய R. சேஷாத்ரி ஐயங்கார் ஸ்வாமி, ராமநாதபுரத்தில் வழக்கறிஞராக பணியாற்றியவர். இவர் பெருந்தமிழ் புலவரும் பாடலாசிரியருமான மு. ராகவ ஐயங்கார் ஸ்வாமியினுடைய புதல்வர். பெருந்தமிழ் புலவரும், பாடலாசிரியருமான ரகுராஜன் அவர்களுடைய மாப்பிள்ளையும் ஆவார். இந்த மலர் இதைப் படிக்கும் அன்பர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆதலால் இதை ஸ்ரீ லக்ஷ்மி ஸுரஸ் மாருதி டிரஸ்ட் வாசகர்களுக்கு சமர்ப்பிக்கிறது.

R.S. சாரி
சுபானு வருஷம்
மார்கழி - முதல் தேதி

ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச் செய்தது

திருப்பாவை

ஸ்ரீயராசரபட்டர் அருளிச் செய்தது

நீளாதுங்கு தநகிரிதாஸ ப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார் த்யம் ஸ்வம் ச்ருதீசதசிரஸ்ஸித்தம த்யாபயந்தீ
ஸ்வோச் சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத் க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய:!!

உய்யக்கொண்டார் அருளிச் செய்தவை

நேரிசை வெண்பா

அன்னவயல் புதுவை யாண்டவாள்* அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்* - இன்னிசையால்
பாடிக்கொடுத்தாள் நற்பாமாலை* பூமாலை
கூடிக்கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

கூடிக்கொடுத்த சுடர்கொடியே* தொல்பாவை
பாடியருளவல்ல பல்வளையாய்* - நாடி நீ
வேங்கடவற்கு என்னைவிதி என்ற இம்மாற்றம்
நாழ்கடவாவண்ணமே நல்கு.

பட்டடி நாற்சீ ரொருவிகற்பக் கொச்சகக் கலிப்பா

பிலஹாராகம் அடதாளம்

மார் ஆழித்திங்கள் மதிநிறைந் தநன்னாளால்*
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்!*
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர் காளர்
சுர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் சூமரன்*

ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதையினஞ்சிங்கம்*
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்முகத்தான்*
நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்*
பாரோர் புகழ்ப் படிந்தோலோ ஏரம்பாவாய்.

பந்துவராளிராகம் ஆதிதாளம்

வையத்துவாழ்வீர் காள நாமும் நம்பாவைக்குச்*
செய்யும் கிரிசைகள் கேளிரோ* பாற்கடனுள்
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி*
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நிராடி*
மையிட டெழுதோம் மலரிட்டுநாம் முடியோம்*
செய்யாதனைசெய்யோம் தீக்குறளைசென்றோதோம்*
ஐயமும்பிச் சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி
உய்யுமாறெண்ணி உகந்தேலோ ஏரம்பாவாய்.

பந்துவராளிராகம் திரிபுடைதாளம்

ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்பேர் பாடி*
நாள்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றிநீராடினாம்*
தீங்கின்றிநாடெல்லாம் திங்கள்மும்மாறிபெய்து*
ஓங்குபெருஞ் செந்நெலூடுகயலுகள்*
பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுக்கண்படுப்ப*
தேங்காதேபுக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்கக்* குடம்நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்*
நீங்காதசெவ்வம் நிறைந்தேலோ ஏரம்பாவாய்.

காம்போதிராகம் அடதாளம்

ஆழிமழைக்கண்ணா ஒன்றும் நீகைகரவேல்*
ஆழியுள்புக்கு முகந்துகொடுஆர் த்தேறி*
ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் மெய்கறத்து*

பாழியுந்தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில்*
ஆழியோல்மின்னி வலம்புரிபோல்நின்றதிந்து*
தாழாதே சார்ங்கமுதைத் தசரமழைபோல்*
வாழஉலகினில் பெய்திடாய்* நாங்களும்
மார் கழிநீராட மகிழ்ந்தேலோ ஏரம்பாவாய்.

தோடிராகம் ருபகதாளம்

மாயனை மன்னுவடமதுரை மைந்தனை*
தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை*
ஆயர் குலத்தினில்தோன்றும் அணிவிளக்கை*
தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனை*
தூயோமாய்வந்தநாம் தூமலர் தூவித்தொழுது
வாயினால்பாடி மனத்தினால்சிர்த்திக்க*
போயபிழையும் புகுதருவான்நின்றனவும்*
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ஏரம்பாவாய்.

பூயாளராகம் ஆதிதாளம்

புள்ளும் சிலம்பினகாண் புள்ளரையள் கோயில்*
வெள்ளைவிளிசங்கீன் பேரரவம் கேட்டிலையோ*
பிள்ளாய் எழுந்திராய் பேய்முலைநஞ்சண்டு
கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி*
வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்தவித்தினை*
உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்*
மெள்ளஎழுந்து அரியென்ற பேரரவம்*
உள்ளம்புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ஏரம்பாவாய்

பூயாளராகம் ருபகதாளம்

கீகீசென்றெங்கும் ஆனைச் சாத்தன்* கலந்து
பேசினபேச் சரவம் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணை*

காசும்பிறப்பும் கலகலப்பக்கைபோர் த்து*
 வாசநறுங்குழலாய்ச் சியர்* மத்தினால்
 ஓசைபடுத்தத் தயிராவம் கேட்டலையோ*
 நாயகப்பெண் பிள்ளாய்! நாராயணன்மூர்த்தி
 கேசவனைப்பாடவும் நீ கேட்டேகித்தியோ*
 தேசமுடையாய்! திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

பூபாளராகம் ஆதிதாளம்

கீழ்வானம் பெள்ளென்று எருமைசிறுவீடு*
 மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ளபிள்ளைகளும்*
 போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து* உன்னைக்
 கவ்வான்வந்துநின்றோம்* கோதுகலமுடைய
 பாவாய் எழுந்திராய் பாடிப்பறைகொண்டு*
 மாவாய்பிளந்தானை மல்லரைமாட்டிய*
 தேவாதீதேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்*
 ஆவாவென்றாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

மோஹனராகம் ஆதிதாளம்

தாமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய*
 தூபம்கமழத் துயிலைணைமேல் கண்வளரும்*
 மாமான்மகளே மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்*
 மாரீர்! அவளையெழுப்பீரோ?* உன்மகன்தான்
 உணமையோஅன்றிச் செவிபோ அனந்தலோ
 ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ*
 மாமாயன்மாதவன் வைகுந்தினன்றென்று*
 நாமம்பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

அசாவேரிராகம் ஆதிதாளம்

நோற்றிச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்*
 மாற்றமும் தாராரோ வாசல்திறவாதாய்*

நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன் நம்மால்*
 போற்றப்பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டுருநாள்*
 கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும்*
 தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ*
 ஆற்றஅனந்தலுடையாய்! அருங்கலமே*
 தேற்றமாய்வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

ஸஹானாராகம் திரிபுடைதாளம்

கற்றுக்கறவைக் கணங்குள்பலகறந்து*
 செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்*
 குற்றமொன்றில்லாத கோவலர் தம்பொற்கொடியே!
 புற்றரவல்குல்புனமயிலே போதராய்*
 சுற்றத்துத்தோழிமா ரெல்லாரும்வந்து நின்*
 முற்றம்புகுந்து முகில்வண்ணன்பேர் பாட*
 சிற்றாதேபேசாதே செல்வப் பெண்டாட்டி* நீ
 எற்றுக்குஉறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

கேதாளகௌராகம் ஆதிதாளம்

கனைத்தினங்குற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி*
 நினைத்துமலைவழியே நின்றபால்சேர*
 நனித்தில்லம்சேராக்கும் நற்செல்வம் தங்காய்!*
 பனித்தலைவீழ நின்வாசற்கடையற்றி*
 சினத்தினால்தென்னிலங்கைக் கோமாதனைச் செற்ற*
 மனத்துக்கீனியானைப் பாடவும் நீவாய்திறவாய்*
 இனித்தானெழுந்திராய் ஈதென்ன பேருறக்கம்?*
 அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அடாணாராகம் ரூபகதாளம்

புள்ளின்வாய்கிண்டாளைப் பொல்லா அரக்கனைக்*
 சிள்ளிக்களைந்நாளைக் கீர்த்திமைபாடிப்போய்*
 பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம்புக்கார்*
 வெள்ளியெழுந்து வியாமுமுறங்கிற்று*
 புள்ளும் சிலம்பினகாண் போதரிக்கண்ணினாய்*
 குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே*
 பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய்! நீ நன்னாளால்*
 கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்தேலோ ஏறம்பாவாய்.

ஸாராங்கராகம் ஆதிதாளம்

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்துவாவிடும்*
 செங்கமுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய்சம்பினகாண்*
 செங்கள் பொடிக்கவறை வெண்பல்தவத்தவர்*
 தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதந்தார்*
 எங்களைமுன்னம் எழுப்புவான்வாய்ப்பேசும்*
 நங்காய்! எழுந்திராய் நாணாதாய்! நாவுடையாய்*
 சங்கொடுசக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்*
 பங்கயக் கண்ணனைப் பாடேலோ ஏறம்பாவாய்.

சௌராஷ்டிரராகம் அடதாளம்

எல்லே இளங்கியியே! இன்னம் உறங்குதியோ!*
 சில்லென்றழையேன்மீன் நங்கைமீர்! போதர்கின்றேன்*
 வல்லை உன்கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்*
 வல்லீர்கள் நீங்களே நானேதானாயிடுக*
 ஒல்லைநீபோராய் உனக்கென்ன வேறுடைய*
 எல்லாரும்போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்*
 வல்லானை கொன்றானை மாற்றானைமாற்றழிக்க
 வல்லானை! மாயனைப் பாடேலோ ஏறம்பாவாய்.

யமுனாகலியாணிராகம் ஆதிதாளம்

நாயகனாய்நின்ற நந்தகோபனுடைய
 கோயில்காப்பானே* கொழுத்தோன்றும் தோரண
 வாயில்காப்பானே!* மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்*
 ஆயர்சிறுமியரோமுக்கு* அறைபறை
 மாயன்மணிவண்ணன் நென்னலேவாய்நேர்ந்தான்*
 துயோமாய்வந்தோம் துயிலெழப்பாடுவான்*
 வாயால் முன்னம் முன்னம் மாற்றாதே அம்மா! நீ
 நேயநிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ஏறம்பாவாய்.

யமுனாகலியாணிராகம் ரூபகதாளம்

அம்பரமேதண்ணீரே சோறே அறஞ்செய்யும்*
 எம்பெருமான்! நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்*
 கொம்பனாரக்கெல்லாம் கொழுந்தே! சூலவிளக்கே!*
 எம்பெருமாட்டி யசோதாய்! அறிவுறாய்*
 அம்பரமுடறுத்தோங்கி உலகளந்த*
 உம்பர்கோமானே! உறங்காது எழுந்திராய்*
 செம்பொற்கழலடிச் செல்வா! பலதேவா!*
 உம்பியும்நீயும் உறங்கேலோ ஏறம்பாவாய்.

சாவேரிராகம் ஆதிதாளம்

உந்துமதகளிற்றன் ஓடாததோள்வலியன்*
 நந்தகோபாலன் மருமகனே! நப்பின்னாய்!*
 கந்தம்கமழும்சூழலி! கடைதிறவாய்*
 வந்துளங்கும்கோழி அழைத்தனகாண் மாதவிப்
 புந்தல்மேல் பல்கால்சூயிலினங்கள் சூவினகாண்*
 புந்தார் விரலி! உன்மைத்துனன்பேர் பாட*
 செந்தாமரைக்கையால் சீரார் வளையொலிப்ப*
 வந்துதிறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ஏறம்பாவாய்.

பூநீராமகம் ஆதிதாளம்

குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால்கட்டில்மேல்*
 மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின் மேலேறி*
 கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னைகொங்கைமேல்*
 வைத்துக் கிடந்த மலர் மாப்பா! வாய்தீர்வாய்*
 மைத்தடங்கண்ணினாய்! நீ உன்மணாளனை*
 எத்தனைபோதும் துயிலெழவொட்டாய்காண்*
 எத்தனையேனும் துயிலெழவொட்டாய்காண்*
 தத்துவமன்று தகவேலோரெம்பாவாய்.

தேசியராகம் ஆதிதாளம்

முப்பத்துமூவர் அமரர்க்குமுன்சென்று*
 கப்பம்தவிர்க்கும் கவியே துயிலெழாய்*
 செப்பமுடையாய் திறலுடையாய்* செற்றார் க்கு
 வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா! துயிலெழாய்*
 செப்பன்னமென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல்*
 நப்பின்னை நங்காய்! திருவே! துயிலெழாய்*
 உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து உன்மணாளனை*
 இப்போதே எம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

காம்போதிராகம் ஆதிதாளம்

ஏற்றகலங்கள் எதிர் பொங்கீர்தீர்ப்பு*
 மாற்றாதேபால்சொரியும் வள்ளல்பெரும்பசுக்கள்*
 ஆற்றப்படத்தான் மகனே! அறிவுறாய்*
 ஊற்றமுடையாய் பெரியாய்! உலகினில்
 தோற்றமாய்நின்ற சுடரே! துயிலெழாய்*
 மாற்றார் உனக்குவலிதொலைந்து உன்வாசற்கண்*
 ஆற்றாதுவந்து உன்னடிபணியுமாபோலே*
 போற்றியாய்வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பைரவிராகம் ஆதிதாளம்

அங்கண்மாஞாலத்து அரசர்* அபிமான
 பங்கமாய்வந்து நின்பள்ளிக் கட்டில்கீழே*
 சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்*
 கிங்கினிவாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே*
 செங்கண்சிறுச் சிறுதே எம்மேல்விழியாவோ*
 திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்றோல்*
 அங்கணிரண்டும் கொண்டு எங்கள்மேல்நோக்குதியேல்*
 எங்கள்மேல்சாபம் இழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அடாணாராகம் ஆதிதாளம்

மாரிமலைமுழைஞ்சில் மன்னிக்கிடந்து உறங்கும்*
 சீரியசிங்கம் அறிவுற்றுத்தீவிழித்து*
 வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் போந்ததறி*
 மூரிநிமிர்ந்து முழுங்கிப்புறப்படடு*
 போதருமாபோலே நீ பூவைப்பூவண்ணா!* உன்
 கோயில்நின்றும் இங்ஙனே போந்தருளி *கோப்புடைய
 சீரியசிங்காசனத்து இருந்து* யாம்வந்த
 காரியம் ஆராய்ந்தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பியாகடைராகம் ஆதிதாளம்

அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய்! அடிபோற்றி*
 சென்றங்குத் தென்னிலங்கைசெற்றாய்! திறல்போற்றி*
 பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய்! புகழ்போற்றி*
 கன்றுகுணிலாய் எறிந்தாய்! கழல்போற்றி*
 குன்றுகுடையாய் எடுத்தாய்! குணம் போற்றி*
 வென்றுபுகைகெடுக்கும் நின்கையில்வேல்போற்றி*
 என்றென்றும் உன்சேவகமே ஏத்திப்பறைகொள்வான்*
 இன்றுயாம் வந்தோம் இரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

சங்கராபரணாகம் ஆதிதாளம்

ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து *ஓரிரவில்
ஒருத்திமகனாய் ஒளித்துவளர*
தரிக்கிலானாகித்தான் தீங்குநினைந்த*
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன்வயிற்றில்*
நெருப்பெண்ணின்ற நெடுமாலே உன்னை
அருத்தித்துவந்தோம் பறைதருதியாகில்*
திருத்தக்கசெல்வமும் சேவகமும்பாம்பாடி*
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ வரம்பாவாய்.

ஆரபிராகம் ஆதிதாளம்

மாலே மணிவண்ணை! மார்கழிநீராடுவான்*
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவனகேட்டியேல்*
ஞாலத்தையெல்லாம் நடுங்கமுரல்வன*
பாலன்னவண்ணத்து உன்பாஞ்சசன்னியமே*
போல்வனசங்கங்கள் போய்ப்பாடுடையனவே*
சாலப்பெரும்பறையே பல்லாண்டிசைப்பாரே*
கோலவிளக்கே கொடியேவிதானமே*
ஆலினிலையாய் அருளேலோ வரம்பாவாய்.

ஆனந்தபரவிராகம் ஆதிதாளம்

சுடாரைவெல்லும் சீர்க்கோவிந்தா! உன்தன்னைப்
பாடிப்பறைக்கொண்டு யாம்பெறுசம்மானம்*
நாடுபுகழும் பரிசினால் நன்றாக*
ஆகமேதோள்ளையே தோடே செவிப்பூவே*
பாடகமேயென்றையை பக்கலனும்பாம் அணிவோம்*
ஆடையுடுப்போம் அதன்பின்னே பாற்சோறு*
முடநெய்ப்பெய்து முழுங்கைவழிவார*
சுடியிருந்து ஞளிர்ந்தேலோ வரம்பாவாய்.

தன்யாசிராகம் ஆதிதாளம்

கறவைகள்பின்சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம்*
அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து உன்தன்னைப்
பிறவிபெறுந்தனைப் புண்ணியம்பாமுடையோம்*
குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா! உன்தன்னோடு
உறவேல்நமக்கு இங்கு ஒழிக்கஒழியாது*
அறியாதபிள்ளைகளோம் அன்பினால்* உன்தன்னைச்
சிறுபேரழைத்தனவும் சீரியருளாதே*
இறைவா! நீதாராய் பறையேலோ வரம்பாவாய்.

கல்யாணிராகம் ஆதிதாளம்

சிறற்றஞ்சிறுகாலே வந்துஉன்னைச் சேவித்து* உன்
பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள்கோளாய்*
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து* நீ
ஞற்றேவல்எங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது*
இற்றைப் பறைகொள்வா னன்றுகாண்கோவிந்தா!*
எற்றைக்கும் ஏழெழும்பிறவிக்கும்* உன்தன்னோடு
உற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்*
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோ வரம்பாவாய்.

கருட்டிராகம் ருபகதாளம்

வாங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக் கேசவனைத்*
தீங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி*
அங்கப்பறைகொண்ட ஆற்றை* அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத்தன்னதெரியல் பட்டர் பிரான்கோதைசொன்ன*
சங்கத் தமிழ்மலை முப்பதும் தப்பாமே*
இங்குஇப்பரிசுரைப்பார் ஈரண்டுமால்வரைத்தோள்*
செங்கண்திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்*
எங்கும் திருவருள்பெற்று இன்புறுவரென்பாவாய்.

அடிவரவு- மார்கழி வையம் ஓங்கி ஆழி மாயன் புள்ளு கீசு கீழ்வானம்
தூமணி நோற்று கற்று கனைத்து புள்ளின் உங்கள் எல்லே நாயகன்
அம்பரம் உந்து குத்து முப்பத்து ஏற்ற அங்கண்மாரி அன்று ஒருத்தி
மாலே கூட்டாரை கறவைகள் சிற்றம் வங்கம் தை.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

**LONG LIVE THE GLORIES OF SRI ANDAL
THIRUPPAVAI
OR
THE HYMN OF THE BATH ON THE DIVINE DAWN.**

1. Blooming with full moon this day holy
Of Dhanus, that the sages prize
For Bath true, Oh maids! No more tarry
From Gokul's homes, arise;
For lance-strong Nanda's royal Son
And Yasoda's lion cub young
Our Grace-cloud, Narayan, like radiant sun
Alone, grants our prayers, ere long,
Come, to the world, trumpet His Song.
2. Ye, who people this vast earth, listen
A great vow, in our hearts installed
In honour, we sing of His milky ocean
Of Him, who dwells within all
And with no sip of milk, no jewel, no flower
No Anchanam in eyelashes long
Bathe we, in water ere twilight hour
And pure, to the needy is our service strong
Come, to the world, trumpet His Song.
3. If singing the measurer of unmeasured worlds
Bathe we in His gloried name
Thrice monthly shower, the bountiful clouds
Gold plenty, the lands acclaim,
And then fair fish would rice-stalks, high grown, thrill
And bees dream in lilies, long
The Cows generous, over potfulls spill
And eternal, our riches strong
Come, to the world, trumpet His Song.

4. Oh Clouds, generous! no treasures, withhold
 Drink deep, from billowing brine
 And darting high with watery - load
 Dark, like the Primeval shine;
 Then flashing, like His Discus, thy lightning for
 Thundering, as His conch blows, long
 Charge, as His Bow strung, thy torrent shower
 For our Bath, in numbers strong
 Come, to the world, trumpet His Song.
5. Of the charmer of worlds, Mathura's child
 The lamp, in Gokul's homes
 The pride of Jumna's woodlands wild
 Who has illumed his mother's womb
 If we sing in hearts of devotion pure
 And sprinkle love - flowers strong
 Burns sin, as fibre, in blazing fire
 And dies past, and coming, long
 Come, to the world, trumpet His Song.
6. Now Hark! The birds flap their waking wings
 In Garuda's holy shrine
 Hearest thou not, their conch-shells, ring
 Rise girl, from life-slumbers, vain,
 For on Him, though poison, sucks sweet life-power
 The root-cause of creation strong
 Communing the sages herald this hour
 Hari, Freedom's message long
 Come, to the world, trumpet His Song.
7. The King-crows, their chattering, had loud begun
 List ye not, Oh sleepy girl
 With jingling trinkets our matrons churn
 And their plying milk-rods whirl;
 Yet thou high-prized, in our youthful band

- Shall ye lie, on thy bed, headstrong
 When singing of Kesav, thine comrades, stand
 Humble, at thy portals, long;
 Come, to the world, trumpet His song.
8. Now, white oped is yond east horizon dark
 mark, buffaloes, far have spread
 Barring the girls who for bath embarked
 We stand, Oh wake from bed?
 For of Him, Who broke demon Kesi's cheek
 And those wrestlers battered, strong
 Oh highborn! With love, if our devotion, meek
 He would grace in pity, ere long
 Come, to the world, trumpet His Song.
9. Round lit, by lamps, and by incense, filled
 In thy chambered-cot reclined
 Oh uncle's daughter! Slumbering still
 To open thy latch-door gain;
 Oh wake thy girl, good aunt inside
 Is she dumb, or in deafness, strong
 Has her, Dame Slumber hypnotised?
 In our Lord's glories, rouse her long;
 Come, to the world, trumpet His Song
10. Oh Dame, self-centred, by penances hard,
 Shall none deign answer still
 When strive all, faith-fragrant Thulasi Lord
 Our desires, to our hearts, fulfils;
 What death-drunk Kumbakarna won
 Assigned thee, his slumber long
 Oh sleeping jewel, who our homes adorn
 From self-dizziness wake thee, strong;
 Come, to the world, trumpet His Song

11. Milking with calves, His myriad kine
 Who deals, as his enemies, yield
 The honest cowherd's gold creeper, fine
 Start peacock, in thy native wilds;
 When at thy portals, sing thy comrades dear
 Of Him, our divine-cloud, long
 How selfish, unmoved, sleep speechless clear
 Could His beloved, discard us strong?
 Come, to the world, trumpet His Song
12. Crying in pain, the Cows, unmillked
 As for their calves, their udders rain
 Miry, whose richly mansions, drench
 Oh his fortun'd sister fine
 Clasp thy portals, in dew-damp crown'd,
 Entrancing victor of Ravan long
 When we sing, what dread slumber drowns
 Oh thy neighbours have risen, strong
 Come, to the world, trumpet His Song
13. Who rent the demon-crance's beak in twain
 Scotched the cruel Asura's crowns
 Singing His glories, all girls have gained
 There, into our ordained ground;
 Now sleeps yond jupiter, and Venus risen
 Hark! Birds are fluttering strong
 Thine eyes like lotus bees-imprisoned
 How lose this good day long
 Come, to the world, trumpet His Song
14. Mark, in thine backyard garden pond
 Blooms lotus, as lily closed
 In their ocherous vestments, for their temples, yond
 In blown-conches pass hermits close;
 Yet thou, who bold to rouse us, swore

- Girl heedless, with tongue long
 Hail our Lord, lotus-eyed, now more
 With Conch and Times-wheel, strong
 Come, to the world, trumpet His Song
15. "Young parrot, our dear drowsest thou, again"
 "Cry not shrill, when my journey near"
 "Clever though, thy words, yet thy heart divine"
 "Sharp-witted are ye; well Hold ye I am clever"
 "Oh start quick, has thou, a path quite another"
 "Is our band, full;" "yea, come, count us, long
 And of Him, who blasted his enemies' power
 And the vile elephant, Oh sing thee strong"
 Come, to the world, trumpet His song
16. Oh master Nanda's noble palace guard!
 And in his banner'd laburnum door
 Oh ye, who guard, ope the door, of our Lord
 For our Charmer had yester swore
 Trumpets, in His Service, for his shepherd girls;
 So, Sing we pure, to wake Him long
 Ah dear, deny not, by hard words, shrill
 His friendly doors unfasten, strong
 Come, to the world trumpet His Song.
17. Oh Giver of rice, drink, raimant, free
 Nanda, our Lord, arise
 Oh Gold shoot, our fair Tribe-creeper's glee
 Queen Yasoda, thee appraise
 And Oh measurer of rent heavens, outgrown
 Rise divine Lord, slumbering strong
 Ah Baladev, with gold anklets adorned
 Sleep not, with thy youngster, long
 Come, to the world, trumpet His Song

18. For our Nanda, who ichor-mad elephant quells
 Oh, in-law-his daughter, dear
 Fair Nappina, whose tresses, fragrance spell
 Ope, with bracelets, jingling clear
 For the cocks, their shrill calls, are echoing far
 And oft, cuckoos have warbled long
 Beseated, on Madavi's blooming bowers
 And thy Lord's glories, hymn we, strong
 Come, to the world, trumpet His Song
19. Over cot, ivory-legged, lit by stately lamps
 On her, who over soft bed rest
 On blooming tressed Nappina, ye who drowse
 With thy crown over her lovely bust
 Ope thy lips! Oh dame unselfish, dear
 Streaked with anchanam, Long
 Suffer him arise, part a moment from near
 Befitting thy divine mercy, strong
 Come, to the world, trumpet His Song
20. Ere quake immortals, thrice ten and three
 Saviour, of their woes, before
 Rise, prop for the weak, giver to foes, full free
 Hot pangs, Oh pure of yore!
 And thou, with slender waist and lips red coral,
 And of softly bust, like gold
 Oh Nappina, our Fortune arise thee, loyal
 And dress for bath, early thy lord;
 Come, to the world, trumpet His Song
21. Rich in numberless, munificent, kine
 Who milk-post outflowing, rain
 Oh Heir of him, waking, thy glory attain
 Oh Sovereign, who in scriptures, shine
 Oh Absolute, unknowable, world-born

- Now visible Oh Sun, Arise
 As resistless, at thy feet, fall foes forlorn
 Hymn we, at thy doors, thy praise
 Come, to the world, trumpet His Song.
22. Like kings, covetous of wide beautiful world
 Vanquished low, beneath thy stately chair
 And wait in court, gain we thy strong foothold
 And like buds of lotus, cuplike blooming fair
 Oh! Slowly ope on us, thy love-red eyes!
 For, as full grown arise both sun and moon
 If thy royal orbs, glancing, rain down grace
 Live them our sins dark, in thy blissful moon
 Come, to the world, trumpet His Song.
23. As in mountain-cave, one with his mate, for rain
 In slumber too, a terror, the august lion
 By alarm, his fiery eyes awoke, shake his manes
 And lionine odorous, heroic majestic stride,
 Like a cloud of violets, walk Lord from thy place hall
 And beseated on thy throne, for truth well-tried
 Hear our plaint Oh! Redress the cause of all;
 Come, to the world, trumpet His Song.
24. Hail then, thine world-scaling worshipful feet
 Hail, invading-prowess which Lanka pound
 Hail glory, whose kick killed the demon wheel fleet
 Hail, anklets, whose calf-club confound;
 Hail patience, who held long, aloft the hill
 Hail spear, which thy enemies quell
 For ever, in thine service, in thy story revel
 To sing, we, for thy favour now swell
 Come, to the world, trumpet His Song.
25. Oh thou, born son of uncompered one
 Grown stealthy, as another's in the selfsame night

- Unbearing thee, for him, his wrongs wanton
 What Kamsa wove, who foiled, by thy might
 And raged, like fire in his bowels, our Lord!
 FOR THEE, we come! if thou, to our prayers nod
 Thy wealth of wealth, and gloried story we will laud
 Ended our strife in thy blissful sweet concord,
 Come, to the world, trumpet His Song.
26. Oh! Love incarnate, who like Sapphire charm
 Ancient Sages have long this fast maintained
 Hear, what we require, the world, with fear, who storms
 Like thy milky Conch, who has fame attained
 Shall conches, numberless, their message blow
 And high sounding drums, and heralds before
 Flags, canopies, and several lamps aglow
 Oh leaf-lain Lord, grant thee, from thy store
 Come, to the world, trumpet His Song.
27. Conqueror of unconquered, so gloried
 Govind! our singing Fast's sweet reward
 Should all the land applaud, than past storied
 Our bracelets, armlets, love-symbols, Lord
 And jewels for ankles, ears and others, we don
 And dressed; thy nectar, milk-melted food
 Ghee overflown, in elbows, dripping down
 Sip we, in thy union, thy Bliss attained
 Come, to the world, trumpet His Song.
28. Marching behind cattle, in every dwelling wilds
 Eating our goal, for wit without claim
 In Cowherd's tribe, for us, yet Thou hast hailed
 How proud, OUR MERIT, THOU, whok, our kith
 Thou hast no blemish, Oh Govind, withal
 Thy bond, here grown, can both never unbind
 If ignorant, childish, loving, small names had called

Frown not, Lord, Oh favour for our suit inclined
 Come, to the world, trumpet, His Song.

29. Clustered for worship in duskful-dawn
 In lotus-bloom thy feet, why yearn, Oh hear
 In the tribe, who batted the flock, then feed, Thou born
 Spurn not enrolling us, in thy service near
 Not for selfish Bliss, swarm Govind, our own
 Steadfast, for thrice-seven Advents, with thee full-bound
 Eternal, Thy kin; serve we Thine will alone
 Unsever the shackles, for our Service unbound
 Come, to the world, trumpet His Song.
30. As churned the sea, to the supreme Ark of yore
 Retraced His Sri, to Kesav, Gokul's maids
 How trimly jewelled, like full moon blooming
 Praying won their meed of service wide more
 Sung by the child of bhattanath, love-fed
 His Godha's bridal wreath of Dravid verse
 Who chants, the Lord of Sri, whose eyes love-red
 With lofty shoulders, shall for ever bless
 Come, to the world, trumpet His Song.

THE HYMN OF THE DIVINE BATH

OR

THIRUPPAVAI OF SRI ANDAL

Rendered into English verse by R. Seshadri, B.A., B.L.

Introduction

Among the lyrics of the world, this song of Sri Andal, which is a poem of high spiritual significance, has a unique value. The authoress of this poem is reputed to have attained the consortship of the Lord, in this birth itself, having set

her mind on the Paramatman himself, deriding to demean herself to be mated to a mortal love. And she wore the garland which she did first adorn, to see if it fitly adorns the future bride of the Lord, the garland wove by her saintly father, Saint Vishnuchitta, for the Lord who kingly slept on the bed of Sesha, at Srivilliputtur, her own native birth-place. Saint Vishnuchitta, one day, discovered this sacrilege of his daughter-for what else would that act be to an ordinary person, be a saint himself, -who had not realised the plane in which Saint Andal did correspond with the Lord in her aspirations. He would not carry the garland to decorate the Lord since it was rendered unfit for His divine shoulders. But the Lord willed otherwise to the utter bewilderment of the saintly father himself. He ordained that the garland worn by Sri Andal was the garland that He solicited. Henceforth Vishnuchitta carried the garland first worn by Sri Andal to the Lord, - the garland which bore a double fragrance, the fragrance of the flowers as well as the fragrance of the maiden love. Godha, so she came to be renowned for her being so bedecked with flowers with the Lord's approval, wooed the Lord, in her garland of verse of pure beauty and love which has become immortal, though the garland of flowers has faded with time. And by this garland, she bound the Lord in love and mixed in his pure essence, an embodiment of the love which humanity bears towards divinity.

Of those poems of Gotha this song of Thiruppavai takes a pre-eminent place. It is a lyric of unparalleled beauty, of high mystic import where more is meant than meets the ear. Its naturalness and grace as a poem alone would command admiration ; but when it is realised that the poem is not what concerns an ordinary love but is redolent of the mystic bond transcending creation itself with a message which bears the fragrance of the flowers of the Upanishads themselves, its worth can be somewhat comprehended, The poem has been

prized as a treasure-mine by Sri Ramanuja and Acharyas both anterior and posterior to him. And the lines thereof have been made vivid by commentaries which have shown the beauties lurking in the lines which by unfolding leaves one wondering how much meaning could be comprised in each and every word. The comments are never beside the mark ; they are neither artificial, prolix nor stale, but gleam like strings of pearls, even like diamonds that scintillate the white rays of the sun in myriad colours. A reading of the original and the commentaries would be a pleasure and solace to many a soul ; but being limited to persons possessing a knowledge of the language in which the original is composed, it becomes a religious duty to make others also, who have no knowledge thereof learn what great treasures are imbedded in our common heritage, our religious literature. And the majority of the persons, who are born in the languages of these works themselves are fully innocent of the greatness, import, or existence of these works. The growing number of the literati of our country are learning to read of our religion, philosophy and poetry mainly through the medium of the English language. For them, too, it is intended by these translations to kindle in them a desire to drink at the fountain-source itself. If in the hearts of a few, at least such feelings have been kindled, the labour of these translations would be amply rewarded.

The theme of the poem purports to be a page in the life of Lord Sri Krishna. The maidens of Gokulam, where the Lord is growing, have to observe a religious fast in the month of Margasirsh (The Tamil Month Margazhi) which is mentioned in the 'Bhagavat Gita' as the foremost of the months, the month of the celestials. In the full-moon day of that month the virgin-maids of Gokulam awake their comrades according to this poem early before dawn and they pass to the Palace of Sri Krishna to request him to

participate with them in the holy bath which is being made for the general prosperity of the country. This fasting-bath-festival is a prelude to the Holi festival, the festival held in honour of Kamadeva the God of Love "for rains and riches".

In the guise of celebrating this festive fast the poem begins to unfold its great purpose. Sri Gotha considers herself to be of the same kith and kin as the Gopis of Brindavan. And she awakens various types of maids. But who are those maids? They are typical of the various devotees who have advanced in spiritual experience. With those maidens, she proceeds to the Palace of the Lord. She awakes in order the Palace-Guard, Nandagopa, Yasoda, Baladeva, Nappinna, or Neeladevi the consort of Sri Krishna, the embodiment of the divine grace. And then she awakens the Lord and celebrates His glories. He is asked to come to the audience hall and hear their suit. Then Sri Gotha mentions the ostensible purpose for which the maidens seek the Lord and the ostensible fulfilment of the past which is bliss in divine companionship (Songs 26 & 27). The prayer of the maids would have been granted by the Lord but is far from the purpose of the maids to be so easily dismissed. In fact they do not seek any reward from the Lord 'but the Lord himself is their reward. They do not love Him for any object but love Him for His own sake. In fact they have come in love not with a purpose'. In stanzas 28 and 29 of the poem which form the cream of the whole poem their great surrender to the Lord himself is described. Their devotion has no mercenary purpose to demean it. Neither have they wit nor grace to deserve His love. But is his grace which knows no laws, of His own will. He has given himself up for humanity, and there, they are in His company not having done one act to merit Him. But both are indispensable, the human and the divine. Without the human, there is no

divine, and without divinity, no humanity. The bond is eternal, it is indissoluble. He is the divine master, we his human instruments, his servants. Mastery is, in his perfection, service in our dependence. Both are interdependent. It is our essence, our being. Neither, in truth is there any relation, except the Lord, who is our sole relation, acting in diverse ways as our father, mother, brother, sister, love, friend and all. Such being our kinship, what is the prayer that humanity could solicit from Divinity.

Two alternatives are open, it is a choice either in the path of pleasure or pain. But what use is our individual pleasure or bliss when the Highest is engaged in His travail of the work of creation and redemption. The sweat of the brow and the dustladen cloak that form the badge of pain, are more to His heart and by choosing the meed of pain, by working with Him in His eternal endeavour, the highest salvation of humanity is attained. The lowliness and humility of Service or Kainkaryia is then, the choice which Sri Gotha makes for humanity, a service of disinterested love, in human fellowship and company, an undying service in the companionship of the Lord. And service not according to each wayward fancy. Whatever God commands, man obeys. Fulfil His will and in the fulfilment of His will is realised the identity of interest between the Divine and the Human. And that is realising Him. The Lord is the means to be reborn (from Moksha, if it be in His Advents as Avatar, He come to redeem) humanity and replace it on the eternal path of Dharma. Eternal Service is the measure in corruptible which is recommended to every heart to be chosen after the Lord's own heart. And the prayer to the Lord to un-sever the shackles for service which Sri Gotha makes in this song, is the prayer which has been ordained by great spiritual preceptors to be made in the worship of the Lord and is religiously cited in every Vaishnavite shrine and hearth to this day.

As to the age of the composition of this work, an astronomical event of great significance has been recently noticed and the period of the work has been calculated with great precision.* In the 13th stanza of this work occurs the line,

"Now sleeps yond Jupiter and Venus risen." This abrupt reference to an astronomical event which has nothing to do with the episode proper, could be only attributed to Sri Gotha's observation of the heavens, at the time of the composition of this work. It is well known that similar descriptions of astronomical events have been found in classic works of Tamil literature of great antiquity. This phenomenon occurring with Jupiter and Venus on the opposite sides of the heavens early before dawn in the full-moon day of the month referred to, in this work has given the clue to work exactly the date of the composition itself. And from calculation and known historical sequence, the most probable date which could be fixed with certainty has been calculated to be 18th December 731 A.D. for the composition of this great mystic Iyric.

To Sri Gotha was given the honour of knocking at the doors of humanity and of God himself and to trumpet to the world the eternal bond of service which humanity bears to-wards divinity. This badge of disinterested service has been borne by great seers and leaders of the human race and is the hope for peace and concord in this world.

And if a true human brotherhood between nations,

*The Age of the Alvars in Tamil by Pandit M. Raghava Ayyangar, pages 75 to 84 (2nd edition).

irrespective of clime, race or colour is brought into being, if an era of peace is ushered into the world, without war and bloodshed, if the leaders of the countries serve their land with no narrow interests or small objectives of national pride and jealousy, if the members of the human race come to realise that they are part of one great organism, and the woes and afflictions in one corner of the globe are come to be realised, as if they are their own in another corner, if such an era be realised on earth, then in the bond of companionship as one brotherhood of the human race would be realised in a measure, the ideal in this world portrayed in this song of Thiruppavai, by Sri Gotha.

Encomium by Acharya Sri Parasara Bhatta

As drowse in the shade of a mount, on Nila's bust,
 Krishna reclined, who, wakes his ever-wake eyes,
 To remind him 'Absolute proclaimed on Vedas' crests,
 For such bold Gotha, our prostration for ever abides.

Notes and Comments

There are 30 stanzas in the poem corresponding to 30 days in the month of Margazhi and the songs are so recited in progression in that month, as the number of days progress. In a work, the subject, object, their-connection, and persons qualified for it, have to be stated. Here the subject is the Bath signifying bath in the divine glory. In the great river of the Lord's glory the devotees descend to be immersed in singing his praise through steps of diverse ghats. Object is the Lord. Connection : --The bath is a pretext. The Lord is the means and the end. The persons qualified are Gopis who typify humanity. These are mentioned in this poem. Lines 7

and 8 mention the Lord as the only means to attain their purpose, i.e. The Divine.

Stanza 2. The modus operandi of the fast for bath, find description.

Stanzas 3 and 4. Address for riches and rains. The ostensible time-honoured observance of the fast was for the general prosperity of the country.

Stanza 5. Signifies redemption from sin without and root by love. The Law of Karma is overcome by the Law of Love.

Stanzas 6 to 15. The company of maids knock from one door to another and each maid is addressed in a separate stanza. For the devotees mentioned, reference may be made to the commentaries. Stanza 6 refers to life slumber caused by the arrogance of rank and power, the ties of kinship, and the threefold desire for wealth, woman and worldly dominion, etc. Line 5 refers to killing of Puthana by Krishna.

Stanza 8. The maids awake that they were late. That the bath was observed before the sky has dawned is borne out by the lines of Gotha herself (See Nachiar Tirumozhi Poem 1 stanza 2) Kesi the demon sent by Kamsa to kill Krishna who came in the form of a horse. So Krishna by killing him obtained the name of Kesava.

The Wrestlers. They were also the hirelings of Kamsa engaged to kill Krishna.

Stanza 11. The cowherd who is also a warrior, is described.

Stanza 12. The wealth in Gokulam in the homes of the cowherds, is depicted.

Stanza 13. Demon Crane. Another demon named Baga Asura sent by Kamsa to kill Sri Krishna, is referred to. Line 4 refers to the precinct of the chosen-ground for bath. The main body is said to have gone there, and they have to hurriedly join them. Line 5 contains the astronomical reference to the Age of the Poem (See Introduction).

Stanza 15. Contains the conversation between the maid and her companions.

Stanza 16. Having awakened their companions and joined the mainbody of their company, they go to the Palace of Nandagopa, the foster-father of Sri Krishan. The guard is addressed herein. He is represented to Pooh! Pooh! the girls at the outset. The girls prevail upon him and gain admittance.

Stanza 17. Address to Nandagopa and his family. the girls try to flatter Nanda by praising his charitable disposition ; Queen Yasoda is described as the gold shoot of the Yadava tribe. The health or disease of the plant is first indicated by the shoot thereof and Yasoda is described as such indicator of Gokulam.

Stanzas 18, 19 and 20 refers to Nappina or Niladevi.

Stanza 19 is referred to in the Encomium.

Stanza 20 refers to the Lord who is the prop of the meek and the weak but a terror to the wicked. From stanza 20 onwards Sri Krishna is addressed. Line 4 refers to the pain of Panchali turned to the pangs of the Kauravars by Sri Krishna.

Stanza 21. Refers to the supreme necessity and glory of the divine incarnation. The abundance of the milk of the

cows dwindled the importance of the most capacious pots. Analogically the lines refer to great spiritual teachers whose unbounded love for humanity over-flows the limited capacity of their disciples, who are not able to hold full, the teachings of their great masters.

Stanza 22. Prays for the awaking of Sri Krishna. Since humanity could not bear the blaze of his glory, the Lord is asked to open slowly his divine eyes.

Stanza 23 requests the Lord to walk to the audience throne hall. This stanza of Thiruppavai attains the heights of sublimity.

Stanza 24. contains the celebration of the glories of the Lord. As is the father i.e. Vishnuchitta so is the daughter, Gotha ; and hence commentators artfully declare "Singing of the glories of the Lord is the ancestral avocation of this family". Vishnuchitta sang "The Thiruppallandu hailing the Lord and His glories.

Demon-wheel is Chakatasura whom Kamsa sent when Krishna was a babe and who was killed by a kick. Calf-club :- Again one Asura came as a calf, and another hung himself as a fruit (Vilangani) Krishna used the calf-shaped demon as a club and throwing him on the fruit killed them both at one stroke.

Patience. Even a friend became an enemy when Indra became wrath with the Yadavas. The Lord by his patience by holding the hill of Govardhan, exhausted the might of Indra, by his untiring patience that in the end his fulminations became of no avail.

Stanza 25 describes the Lord as their destination. The description of Sri Krishna's boyhood is beautifully mentioned

in these lines. Kamsa wrought his own ruin, for Krishna did his no harm, but he could not suffer both himself and Krishna to live together and so sent for him to get himself extinguished.

Stanza 26. The sastra for the fast is quoted which the maids maintain is not a novel innovation. Custom is one source of Dharma and therefore the Holi festival is proverbially famous having given its name to a Nyaya itself, or precedent, called Holathi Karana Nyaya. Line 4 refers to the fame, attained by the conch of the Lord, by the help rendered to Rukmanidevi.

Stanza 27. The stanza refers to Bliss, in divine companionship. The maids mention this as the purpose of the fat, which is however an ostensible one as the succeeding stanzas are going to show. Milk-melted food or ambrosial, nectar is the metaphysical expression for divine bliss. Line 1. the Lord conquered by love except those who would be conquered by arms. Sri Rama's attempt to conquer Ravana by love on the first day of battle is an illustration in point.

Stanza 28. This stanza is the prelude to the succeeding stanza wherein is expressed the purpose of the quest, the supreme surrender. It is the ladder to the final goal, the portico to the final hall of salvation. The stanza is intended to express the means, the next stanza to declare the end. Is there any means, that is one's, own, on which to gloat with pride. Nothing is the reply. Selfishness, ignorance of an unlettered uncivilised character, are on the one side. Not one act is Dharma though it be proclaimed to be for the same either by the person himself or by others. Ignorance surrounds the person, it is completely to his core. He is led blindly in the ways of the world, blindly following the customs of his country, like dumb-driven cattle ; like the cow-

herd marching behind cattle, the cattle to lead him to wild forests the cradle to the grave. He is uncivilised, for what is civilisation but order attuned to a purpose, society being moulded to be the expression for fulfilment of the supreme purpose. It is wilderness, if the society is conflicting, purposeless leading to the void, to a precipice. In the wilderness metaphorically expressing such a state of existence, he is living. So the utter helplessness of the means, is completely brought our into main relief. What is the return on the side of the other. Whereas sages yearn for a momentary vision of the divine, who is impersonal, in vain, thou art born in the midst of such people. Is there any recompense, any straw of a ground, to show a credit side, on the other scale. Nothing-It is thy love which knows no laws, which has made thee "Govind" our kins-man. This love in which you have expressed, is greater than your own when you did not express yourself in love. We love to call you only Govind, and you in your turn love to be called only by that name which is the true expression of your Advent. Your personality in our midst as our kith and kin, is more appealing to our heart and what is great concern to us than your impersonal existence which no one could fully know and which could not have any material influence on us as the star in the Nebula beyond the milky-way. So if we had called you in fun, by names other than familiar, which bear the distance of respect, by the names relating to thy impersonal character, by the attributes of your illimitable divinity, do not frown on us, but forgive our sins. This is how the cowherds express forgiveness to the Lord, and this is how it is interpreted in the commentaries, the novelty of which explanation is left herein for the reader to fully appreciate. The repentance of Arjuna expressed in the Gita, in a similar predicament, after seeing the Viswarupa of the Lord should be contrasted. The majesty of the Viswarupa made Arjuna give vent to feelings

extolling the Viswarups, while the greatness of the love of the divine incarnation, had made the maids to give expression to these sentiments extolling it to surpass transcendental greatness.

Vide the maids calling Narayan in the first stanza for which they crave His forgiveness.

In this stanza repentance for mistakes is expressed and forgiveness for sins of commission and omission asked for, which must precede the surrender to the Lord as profounded by Sri Krishna himself in the Bhagavat Gita, in what is well renowned as the Charama-sloka, the crown-jewel in all his teachings in the Gita.

Stanza 29. This stanza declares the supreme realisation. The meaning of this stanza and its full import have been already mentioned in the introduction. The supreme surrender is made herein. They have came in love for the Lord, they have no purpose. The Lord is their purpose. Whatever He chalks out to be his great plan, it is for them to faithfully serve His will. They come to him, not as visitors to share in His feasts, and festivities, but to shoulder his great responsibilities, and share His labour a his household. In the effulgence of the infinity beyond, where million suns pale into specks of darkness in his glory, He is joy, Bliss ; but in the darkness of the finite life here, on earth, there is only sorrow, which He does not spurn, in his infinite mercy, to taste himself. If the eternal bond should be indissoluble the sorrows of this life borne in his advent as Avatar, should also be shared. Whatever shakles may exist to separate the company of the Lord, it is the Lord alone, who could remove. It is in His grace alone that, He could so favour of His own will and no demand could be made of him as of right or as recompence, for anything done either to favour Him or please Him. Therefore it is that Sri Gotha makes this final

prayer to the Lord, to unsever the shackles for the eternal bond of service, by His grace.

Stanza 30. The blessing of the Lord, who is the import of the Mantra of the Dwayam is invoked for all humanity, who strive to achieve and realise those aspirations of Sri Gotha.

Stanzas 29, and 30, as it is well illustrated in the commentaries, contain the import of the Thiru-Mantra, Charama-sloka ; and the Dwayam the three cardinal pillars of faith supporting the dome of devotion, wherein is enshrined the Supreme Being who is the refuge of all peace and prosperity.

Encomium

Great sages have sung that their spiritual awakening has been occasioned by the touchstone of the Lord's grace. So has sung Nammalwar the foremost of the Alwars, i.e. the Vaishnavite Saints of South India that He graced me with the Supreme and faultless intelligence ~~புனித மந்திரம் சிவந்த~~. But it was given to a maiden of the calibre of Sri Andal to awaken the Lord from his slumber of Yoga-nidhra and proclaim that He is the "Absolute" as enunciated in the Vedas and call upon Him to enlist His flock for the eternal bond of service. what a boldness for this maiden to beard the lion in his own den. For this boldness of thought, born of Supreme God-realisation by Sri Andal, the Acharya is lost in reverent admiration. His prostrations are made to Sri Andal the incarnation of Sri Nila-Devi, so that by her grace the blessings of the Lord as propounded in the last lines of this poem of Thiruppavai may be the reward of all who chant and act according to the spirit of this poem and there-by the lands reign in peace, plenty and prosperity.

Long Live the Glories of Sri Andal.